

PHẦN 10

Tự nhốt mình trong phòng làm việc, ông đang đọc lại cuốn nhật ký của Heather. Nó được viết rành rành trong đó. Nhưng ông đã giải quyết vấn đề đó rồi. Bọn cóm quan tâm đến tất cả các tên được ghi trong đó. Ông chúc họ may mắn, họ cứ làm công việc của họ đi.

Ông lật từ trang một. Máu đã khô từ lâu rồi, có thể chỉ vài phút sau khi chảy ra khỏi cơ thể nạn nhân. Dù sao thì bàn tay ông cũng có vẻ nhầy nhụa. Ông lau chùi chúng với cái khăn tay được thấm nước từ cái bình để cạnh nó. Và rồi ông ngồi đó bất động, các ngón tay cứ co vô duỗi ra, hình ảnh hiển nhiên cho thấy ông đang bối rối.

Lacey Farrell đã biến mất khỏi cuộc sống từ ba tháng nay rồi. Hoặc họ đã giấu cô để làm người nhân chứng mục kích, hoặc là họ đã che chở cô ta theo đúng cái chương trình bảo vệ nhân chứng. Cô ta chắc chắn đã làm một bản sao cuốn nhật ký này với ý định đưa cho Jimmy Landy, nhưng có điều gì cấm cô ta làm một bản sao khác cho chính mình đâu?

Không gì hết!

Dù cho cô ta ở bất kỳ đâu, cô ta chắc chắn biết là cuốn nhật ký này là nguyên nhân của vụ án mạng, trong đó đương nhiên phải có một điều gì đó tối quan trọng. Có thể Isabelle đã kể cho cô ta nghe hết những gì bà nghĩ. Có trời mới biết những gì bà ấy đã kể.

Sandy Savarano giờ cũng đã trốn mất, người dường như hết sức lý tưởng để cướp lại cuốn nhật ký và giết chết Isabelle Waring, nhưng nó lại tỏ ra bất cẩn, bất cẩn một cách ngu xuẩn hết chỗ nói. Mà đến hai lần mới chết chứ. Lần đầu hẳn để cho Lacey bắt gặp tại nhà của Isabelle Waring sau vụ án mạng, kết quả là cô ta có thể nhận dạng ra nó (và nếu như mấy tên liên bang chụp được nó, điều mà bọn chúng sẽ làm được thôi). Lần thứ hai là hẳn để lại tại căn hộ của Lacey một dấu tay cho thấy nó có thể liên quan đến vụ trộm này. Sandy sẽ không chậm trễ khai hết mọi thứ thay vì đi ngồi tù, điều này ông ta cũng dự biết.

Bây giờ ta phải tìm cho ra dấu tích của Lacey và sai Savarano đến giết cô ta mới được.

Và chỉ đến khi đó ông ta mới có thể ngủ yên được.

Dòng tên được gắn cạnh cái chuông trước cửa tòa nhà trên đại lộ Hennequin tại thành phố Minneapolis là "Alice Carroll". Đối với những người láng giềng, đây là một người phụ nữ trẻ đẹp, vào khoảng hai mươi lăm đến ba mươi tuổi, không việc làm và ít giao du với người khác.

Lacey biết quá rõ cách mô tả mà họ dành cho cô. Còn chuyện liên quan đến tình trạng cô độc của cô, họ có lý đấy. Sau ba tháng, cái cảm giác mê muội đang chiếm lĩnh người cô từ từ tan biến, thay vào đó là cảm giác bị cô lập hết sức khủng khiếp.

Người ta đã không cho mình sự lựa chọn nào hết, cô thường tự nhắc mình, nhất là khi cô thức giấc trong đêm tối, nhớ lại lời dặn của họ bảo cô đừng quên mang theo quần áo ấm nhưng tuyệt đối không được mang theo bất cứ đồ tư trang nào kể cả hình ảnh của gia đình.

Kit và mẹ vô đến giúp cô soạn va li và chào từ biệt cô. Tất cả gia đình cô nghĩ việc này chỉ tạm thời mà thôi, giống như một cuộc nghỉ mát bắt buộc.

Vào lúc chót, mẹ cô định đi với cô.

- Con không thể nào đi một mình được Lacey à. Kit không cần đến mẹ, chị ấy đã có Jay và mấy đứa nhỏ rồi.

- Mẹ sẽ cảm thấy lạc lõng khi không có họ. - Lacey đáp lại. - Mẹ không nên nghĩ đến chuyện đó.

- Lacey à, Jay có nói là sẽ thanh toán các chi phí nhà của em. - Kit hứa với cô như thế.

Nhưng cô liền trả lời không do dự:

- Nhưng em vẫn có thể lo việc này trong một thời gian nữa mà. Một câu trả lời xuất phát từ lòng tự ái không cần thiết. Ngay sau khi ra đi với một lý lịch hoàn toàn mới lạ, cô sẽ không được có bất cứ mối liên hệ nào với những gì liên quan đến cuộc sống tại New York. Ngay cả việc một ngân phiếu được ký với một tên khác cũng có thể làm lộ tung tích của cô.

Mọi việc diễn ra thật mau chóng và hiệu quả. Hai nhân viên cảnh sát mặc sắc phục đón cô bằng một chiếc xe tuần tiểu, giống như thể chở cô đến trụ sở cảnh sát cho một cuộc khai cung. Các va li của cô thì đi bằng con đường ga ra, theo một chiếc xe tải nhẹ. Sau đó cô được chuyển qua một chiếc xe bọc thép để đi đến một nơi mà họ gọi là khu vực an toàn tại trung tâm điều hành ở Washington.

- Alice trong thế giới thần tiên, - Lacey mơ tưởng, - một khi vừa bước vào các bức tường của nó đó, nhìn thấy cái lý lịch của mình từ từ biến đổi theo thời gian. Trong nhiều tuần liền, cô phải làm việc với một huấn luyện viên, học thuộc những gì liên quan đến một quá khứ mới của cô. Tất cả những gì thuộc về đời sống trước đây của cô bây giờ không còn tồn tại nữa. Nhưng trong tâm trí cô vẫn còn vương vấn một cái gì đó, đó là chuyện đương nhiên, nhưng sau một

thời gian, cô lại nghi ngờ về cái hiện thực này. Hiện này chỉ còn có những cuộc điện thoại trao đổi hằng tuần trên những đường dây đặc biệt, các thư từ được chuyển đến bởi các nhân viên an ninh, nếu như không muốn nói là cô không gặp mặt được bất cứ ai khác. Không ai hết. Không có gì ngoài sự cô đơn nặng trĩu.

Cái thực tế duy nhất là cái lý lịch mới của cô. Người huấn luyện viên đã để một cái gương trước mặt cô:

- Cô hãy nhìn trong đây đi cô Lacey. Cô có thấy người phụ nữ trẻ đó không? Những gì cô tưởng biết về cô ta không còn nữa. Hãy quên cô ta đi. Hãy quên tất cả những gì liên quan đến cô ta.

Lúc đầu thì hơi khó đây, vì cô có cảm thương như đang tham gia một trò chơi kỳ lạ, như thể cô đang đóng kịch vậy. Có một bài hát cũ của Jerry Vale nói rất rõ hoàn cảnh này. Lacey không biết hát nhưng nhớ lời hát "Hãy làm như bạn không thấy cô ấy...quá trẻ để chạy trốn...hãy nhìn xa hơn con người nàng...hãy làm như thể bạn không thấy cô ta".

Chính lúc đó cô chọn cái tên mới của mình, Alice Carrol, theo chuyện Alice trong thế giới thần tiên của Lewis Carrol.

Nó rất thích hợp trong hoàn cảnh này.